

Det kompenseres vel at mærke *ikke* ved større normeringer for andre personalegruppers vedkommende, hvor tallene (1978) var:

16,5 sygeplejersker pr. 100 senge på psykiatriske institutioner.

43,4 sygeplejersker pr. 100 senge på øvrige sygehusafdelinger.

For alt øvrigt personale:

91,4 øvrige personer pr. 100 senge på psykiatriske institutioner.

162,0 øvrige personer pr. 100 senge på øvrige sygehusafdelinger.

Normeringerne er generelt blevet højere i alle dele af sygehussektoren i takt med arbejdstidsnedsættelse, ferieforlængelse m.v. Men undernormeringen på psykiatriske institutioner i forhold til resten af sygehussektoren har stort set holdt sig uændret gennem de sidste 25 år!

I diskussionen om sindslidendes vilkår er disse normeringsproblemer højest vedkommende. Der er som omtalt sammenhæng mellem personalemangel og tvangsforanstaltninger såsom anbringelse på lukket afdeling, tvangsmedicinering og bæltefiksering. Derudover vil personalemangel formentlig i almindelighed betyde ringere behandlingsmulighed og større risiko for tilbagefald. Men allerede forbedringen af de psykiatriske patienters retsstilling forudsætter en vis personaleforøgelse. Derfor er dette punkt taget med i beslutningsforslaget.

At dømme efter forespørgselsdebatten om sindslidendes vilkår den 3. februar 1983 synes der at være enighed mellem alle partier om, at disse vilkår skal forbedres, og at det i hvert fald ikke kan godtages, at sindslidende skal udsættes for tvangsforanstaltninger såsom anbringelse på lukket afdeling, tvangsmedicinering eller fiksering, som *alene* er nødvendiggjort af personalemangel.